

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ULTIMA DORINȚĂ

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN

CUPRINS

<i>Vocea rațiunii 1</i>	5
Vânătorul de monștri	7
<i>Vocea rațiunii 2</i>	39
Sâmburele de adevăr	46
<i>Vocea rațiunii 3</i>	77
Răul cel mai mic	82
<i>Vocea rațiunii 4</i>	123
Chestiune de preț	128
<i>Vocea rațiunii 5</i>	169
Capătul lumii	176
<i>Vocea rațiunii 6</i>	220
Ultima dorință	228
<i>Vocea rațiunii 7</i>	285

VÂN VOCEA RAȚIUNII 1

A venit la el când se crăpa de ziuă.

A intrat cu multă grijă, tiptil, pe furiș, plutind ca o fantasmă, ca o nălucă prin odaie, singurul zgomot care îi însoțea mișcările fiind fâșâitul mantiei pe pielea ei goală. Și totuși, acest foșnet slab, abia perceptibil, l-a trezit pe vânător sau mai degrabă l-a smuls din visul în care se legăna monoton, în care se făcea că era într-un hău fără fund, suspendat între abisul și suprafața unei mări calme, printre vițele algelor ondulate ușor.

El nu s-a clintit, nici măcar n-a clipit. Fata s-a apropiat, și-a lepădat ușor mantia și apoi lent, șovăielnic, și-a sprijinit genunchiul îndoit de marginea patului. O observa printre genele mijite, prefăcându-se că doarme în continuare. Fata s-a urcat cu grijă în pat deasupra lui, îmbrățișându-l cu coapsele. Sprijinindu-se pe brațele sale întinse, îi mângâia fața cu părul ei mirosind a mușetel. Hotărâtă și nerăbdătoare, îi mângâia pleoapa, obrazul, gura cu sfârcurile. I-a surâs și a apucat-o de umeri cu o mișcare lentă, cu rețineri și delicatețe. S-a îndreptat, evadând dintre palmele lui, radioasă, senină, învăluită în lumina cețoasă a zorilor, care îi estompa strălucirea. A dat să se miște, dar ea i-a interzis orice modificare a poziției, apăsându-l ferm cu mâinile, prin mișcările soldurilor ei discrete, dar ferme, cerându-i un răspuns.

I-a răspuns. Nu s-a mai retras din mâinile lui, și-a lăsat capul pe spate, și-a scuturat părul. Pielea îi era rece și surprinzător de fină. Iar ochii, pe care i-a observat atunci când și-a apropiat fața de a ei, erau uriași și întunecați ca de nimfă. Legănat, s-a scufundat în marea de mușețel al cărei calm dispăruse pentru a ceda locul asaltului valurilor clocotitoare.

VÂNĂTORUL DE MONȘTRI

I

Mai târziu umbla vorba că omul venise dinspre nord, prin poarta Frânghierilor. Mergea pe jos, ducându-și de căpăstru calul împovărat. Amurgea, prăvăliile cu frânghii și hamuri erau închise, străduța era pustie. În ciuda căldurii, omul purta o mantie neagră, drapată pe umeri. Sărea în ochi.

S-a oprit în fața hanului Bătrânul Narakort, unde a rămas pentru o clipă ca să asculte rumoarea. Bodega, ca de obicei la acel moment, era ticsită de lume.

Străinul n-a intrat la Bătrânul Narakort. Și-a condus calul mai departe, în josul străzii. Acolo era o altă cârciumă, mai mică, numită Sub Vulpă. Era aproape goală. Nu se bucura de cea mai bună faimă.

Cârciumarul și-a scos capul din butoiul cu castraveți murați și și-a măsurat cu privirea oaspetele. Străinul, fără să-și scoată mantia, stătea în fața tejghelei, rigid, neclintit, tăcut.

– Ce să fie?

– O bere, a spus străinul.

Avea o voce dezagreabilă.

Cârciumarul și-a șters mâinile de șorțul de cârpă și i-a umplut o ulcică de lut. Vasul era ciobit.

Străinul nu era bătrân, dar avea părul complet alb. Pe sub mantie purta un dublet din piele roasă, dantelat la gât și la mâneci. Când și-a scos mantia, toată lumea i-a observat sabia agățată de centură la spate. Nu era nimic surprinzător, în Wyzima, aproape toată lumea era înarmată, dar nimeni nu-și purta sabia pe spate ca pe un arc sau ca pe o tolă.

Străinul nu s-a așezat la masă, printre cei câțiva mușterii, ci a rămas în continuare la tejghea, scrutându-l pe cârciumar cu ochii săi pătrunzători. A luat o gură de bere.

– Caut o odaie, vreau să înnoptez.

– N-avem, a mormăit hangiu, uitându-se la pantofii oaspetelui, prăfuiți și murdari. Întrebați la Bătrânul Narakort.

– Aș prefera aici.

– N-avem. Hangiu i-a recunoscut în cele din urmă accentul străin. Era din Rivia.

– Plătesc bine, a spus străinul încet, ezitant.

Din acel moment a început povestea abominabilă. Un buhai cu fața ciupită de vărsat-de-vânt, care nu-și luase privirea sinistră de la străin din clipa în care pășise în bodegă, s-a ridicat și s-a apropiat de tejghea. Cei doi tovarăși s-au plasat în spatele lui, la mai puțin de doi pași.

– N-auzi că n-au, ticălosule, golanule rivian, a pufnit ciupitul la urechea necunoscutului. N-avem nevoie de oameni ca tine aici, în Wyzima, ăsta-i un oraș decent!

Străinul și-a luat berea și s-a îndepărtat. Se uita la cârciumar, dar acesta îi evita privirea. Nici prin gând nu-i trecea să-i ia apărarea rivianului. La urma urmei, cine-i iubea pe rivieni?

– Toți rivienii sunt niște bandiți, a continuat ciupitul, duhnind a bere, usturoi și răutate. Ai auzit ce-am spus, pușlama ce ești?

– Cum s-audă, că doar are bălegar în urechi, a zis unul dintre cei doi tovarăși ai săi, iar celălalt a început să chicotească.

– Plătește și cară-te! a strigat ciupitul.

Abia atunci străinul s-a uitat la el.

– Să-mi termin berea.

– Las' că-ți dăm noi o mână de ajutor, i-a șuierat buhaiul.

I-a smuls rivianului ulcica din mână și, ținându-l în același timp de braț, și-a înfipt degetele în cureaua petrecută de-a curmezișul pe pieptul străinului. Unul dintre cei din spate și-a ridicat pumnul, gata să-l lovească. Străinul s-a ghemuit pe loc, dezechilibrându-l pe ciupit. Și-a scos cu un șuierat sabia din teacă și a fulgerat scurt, reflectând lumina felinarelor. S-a stârnit hărmălaie. Țipete. Unul dintre mușterii a dat să fugă spre ieșire. Un scaun s-a rotogolit și s-a desfăcut cu un scrâșnet, urcioarele s-au spart cu bufnituri de podea. Hangiu – cu buzele tremurânde – s-a uitat terifiat la fața despicată a ciupitului, ale cărui degete agățate de marginea tejghelei îi dispăreau de sub ochi, de parcă se scufunda. Ceilalți doi zăceau pe podea. Unul era încremenit, iar celălalt se zvârcolea și tremura în balta întunecată care se lăța văzând cu ochii. Un țipăt strident de femeie isterică vibra în aer, sfredelind urechile. Hangiu s-a cutremurat, a respirat profund și a început să vomite.

Străinul s-a retras lângă perete. Palid, încordat, în gardă. Ținând sabia cu ambele mâini, biciuia aerul cu vârful ei ascuțit. Nimeni nu se clintea. Teroarea, ca un noroi înghețat, le tencuia fețele, le paraliza membrele, le obstrucționa gâtleurile.

Gardienii au năvălit în bodegă cu surle și trâmbițe; erau trei. Trebuia să fie prin preajmă. Aveau bastoanele pregătite de acțiune, dar de îndată ce au văzut cadavrele și-au tras săbiile din teacă. Rivianul, rezemat de perete, și-a scos cu mâna stângă un pumnal din cizmă.

– Aruncă-! a strigat unul dintre gardieni cu vocea tremurândă. Las-o baltă, tâlharule! Hai cu noi!

Al doilea gardian a dat un șut mesei care-l împiedica să ajungă la rivian.

– Fugi după întăriri, Treska! a țipat la al treilea, rămas lângă ușă.

– Nu-i nevoie, a zis necunoscutul, lăsându-și sabia în jos. Merg și singur.

– Mergi, sămânță de câine, dar legat, s-a răstit cel care tremura. Lasă sabia, că de nu, îți crăp capul!

Rivianul s-a îndreptat. Și-a dus iute lama sub brațul stâng, iar pe cel drept l-a ridicat în direcția gardienilor și a trasat în aer un

Semn rapid și sofisticat. Atunci au început să sclipească țințele care îi garniseau generos manșetele lungi până la coate ale caftanului de piele.

Gardienii au făcut imediat un pas în spate, acoperindu-și fețele cu brațele.

Unul dintre mușterii a făcut un salt, altul a alergat spre ușă. Femeia a țipat din nou, sălbatic, strident.

– Merg singur, a repetat străinul cu o voce sonoră, metalică. Iar voi trei luați-o înainte. Duceți-mă la pârcălab. Eu nu cunosc drumul.

– Da, domnule, a murmurat gardianul, plecându-și capul.

Apoi s-a îndreptat spre ieșire, aruncând în jur priviri nesigure. Ceilalți doi i s-au alăturat în grabă în spate. Străinul i-a urmat, ascunzându-și sabia în teacă și pumnalul în cizmă. Când îi vedeau trecând prin dreptul meselor la care sedeau, mușterii își acopereau fețele cu poalele caftanelor.

II

Velerad, pârcălabul Wyzimei, își scărpină bărbia, se frământa. Nu era nici superstițios, nici fricos, dar nu-i surâdea deloc ideea de a rămâne față în față cu omul cu părul alb. În cele din urmă s-a hotărât.

– Ieșiți, le-a ordonat gardienilor. Iar tu stai jos. Nu, nu aici. Acolo, mai departe, dacă nu ți-e cu supărare.

Străinul s-a așezat. Nu mai avea nici sabia, nici mantia neagră.

– Te ascult, a spus Velerad, jucându-se cu buzduganul greu de pe masă. Sunt Velerad, pârcălabul Wyzimei. Ce ai a-mi spune, banditule fără pereche, înainte de a intra în temniță? Trei crime, o încercare de a scăpa prin magie, ei bine, destul de bine. Pentru astfel de lucruri în Wyzima ești pedepsit cu trasul în țeapă. Dar, cum mie îmi place dreptatea, vreau să aud ce ai de spus. Vorbește.

Rivianul și-a deschiat caftanul și a scos de sub el un pergament din piele albă de căprioară.

– Peste tot, pe la răspântii, prin toate cârciumile este bătut în cuie, a spus el liniștit. E-adevărat ce scrie acolo?

– Aha, a murmurat Velerad uitându-se la rune gravate pe piele. Despre asta este vorba. Cum de nu mi-am dat seama de la început? Ei bine, este adevărat, cât se poate de adevărat. Este semnat: Foltest, împăratul, domn al Temeriei, al Pontarului și Mahakamului. Asta înseamnă că este adevărat. Dar anunțul este anunț, iar legea este lege. Aici în Wyzima, eu sunt cel care veghează asupra ordinii și legii! Și n-o să îngădui niciodată să fie uciși oamenii! Ai priceput?

Rivianul a dat din cap pentru a arăta că a înțeles. Velerad a pufnit furios.

– Ai vreun ecuson de vânător?

Străinul și-a băgat din nou mâna prin deschizătura caftanului și a extras un medalion rotund agățat de un lăntșor de argint. Pe medalion era reprezentat un cap de lup cu colții rânjiți.

– Ai cumva vreun nume? Poți să-mi spui unul la întâmplare, nu te întreb din curiozitate, ci doar de dragul conversației.

– Numele meu este Geralt.

– Poate fi și Geralt. Din Rivia, bag de seamă după cum ți-e vorba.

– Din Rivia.

– Bine. Știi ce, Geralt? Las-o, Velerad arată cu mâna deschisă spre anunț – las-o baltă! Este o chestiune serioasă. Au mai încercat și alții. Asta, fratele meu, nu-i totuna cu o mamă de bătaie aplicată unor ticăloși.

– Știu prea bine. Doar asta mi-i meseria, pârcălabule. Scrie în anunț că recompensa este de trei mii de galbeni.

– Așa-i, trei mii. Velerad și-a strâmbat buzele. Și mâna prințesei, dac-ar fi să dăm crezare zvonurilor, chiar dacă preamiloștivul Foltest n-a suflat o vorbă despre asta.

– Prințesa nu mă interesează deloc, a zis calm Geralt, impasibil, cu mâinile pe genunchi. Scrie clar: trei mii.

– Ce vremuri!, a oftat pârcălabul. Ce vremuri mizerabile! Cui i-ar fi trecut prin minte acum douăzeci de ani, chiar dacă ar fi fost beat, că va exista meseria de vânător! Vânătorii! Acești nimicitori

transhumanți de biserici. Asasini ambulanti de dragoni și himere. Geralt? În breasla voastră este permis consumul de bere?

– Bineînțeles.

Velerad a bătut din palme.

– Bere! a ordonat. Iar tu, Geralt, hai, așază-te mai aproape! Mi-e totuna!

Berea era rece și spumoasă.

– Trăim vremuri scârboase, monologa Velerad sorbind din halbă. Mișună tot soiul de spurcăciuni. În Mahakam, prin munți, viermuiesc peste tot stafii. Prin codrii de odinioară măcar mai urlau niște lupi, acum n-au mai rămas decât vampiri, ceva spiriduși, dacă nu-ți scuipi în sân, dai peste vârcolaci sau alte scârnăvii. Pe la țară, rusaliile și bocitoarele răpesc copii, e vorba de sute și sute. Au apărut boli de care nu s-a mai pomenit vreodată, ți se face părul măciucă! Ei, și colac peste pupăză! A împins pergamentul din piele pe blatul mesei. Nu e ciudat, Geralt, că-ți sunt atât de soliciitate serviciile?

– Este un anunț regal, pârălabule. Geralt și-a ridicat capul. Cunoști detalii?

Velerad s-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat mâinile pe burtă.

– Detalii, ai spus? Păi, știu. Nu chiar de la prima mână, dar din surse sigure.

– Asta și vreau.

– Încăpățânat mai ești! Cum dorești. Fii atent la mine! Velerad a luat o înghițitură de bere și și-a coborât vocea. Mărinimosul nostru Foltest, încă de pe vremea când era prinț, în timpul domniei bătrânului Medella, tatăl său, ne-a arătat ce este în stare să facă, și a făcut multe. Am trăit cu speranța că îi va trece cu vârsta. Dar iată că între timp, la scurtă vreme după încoronarea lui, imediat după moartea bătrânului rege, Foltest s-a întrecut pe sine însuși. Ne-a lăsat pe toți cu gura căscată. Pe scurt, i-a făcut un copil proprii sale surori, Adda. Ea era mai mică decât el, erau mereu nedespărțiți, dar nimeni nu bănuia nimic, în afară poate doar de regină... Pe scurt, numai ce-o vedem pe Adda cu burta la gură, și

pe Foltest bodogănind despre căsătorie. Cu soră-sa, îți vine să crezi, Geralt? Situația a devenit al naibii de încordată atunci când Vizimir din Novigrad a hotărât să-și mărite fata, pe Dalka, cu Foltest și i-a trimis acestuia vestea prin olăcari, și să ne fi văzut cum ne străduiam din răspuțeri să-l ținem pe rege de mâini și de picioare, pentru că voia să-i gonească și să-i insulte pe mesageri. Am reușit, din fericire, și bine am făcut, pentru că, dacă l-am fi jignit pe Vizimir, ne-ar fi pus la încercare curajul. Apoi, cu ajutorul Addei, care a intervenit pe lângă drăguțul său frate, am reușit să-l înduplecăm să-și scoată din cap ideea unei nunți pripite.

Adda a născut la termen, dar stai să vezi! Și-ascultă-mă bine, de-acum devine palpitant! N-au fost mulți oameni de față la naștere ca să vadă de-aproape ce s-a zămislit, doar o moașă care s-a sinucis apoi aruncându-se de la fereastra donjonului, iar alta a rămas până în ziua de azi cu mințile rătăcite. Cred, prin urmare, că bastardul nu era din cale-afară de frumos. Era fetiță. A murit la scurt timp, de altfel, pare-mi-se că nimeni nu s-a grăbit să-i lege cordonul ombilical. Adda, spre norocul ei, s-a stins la naștere. Și apoi, ce să vezi măi, frate, Foltest a mai comis o gafă în stilul său caracteristic. Bastardul trebuia să fie incinerat sau, știu și eu, să fie îngropat pe undeva prin pustie, nu să-l ascundă într-un sarcofag, în subsolul palatului.

– E prea târziu acum să ne dăm cu părerea. Geralt a ridicat capul. În orice caz, trebuia chemat un mag.

– Te referi la șarlatanii cu steluțe pe jobene? Bineînțeles că au fost chemați! Vreo duzină, dar abia atunci când s-a descoperit ce zace în sarcofag. Și că iese din el în timpul nopții. Căci nu dintr-odată a început să se strecoare afară, o, nu. Șapte ani de la înmormântare a fost liniște și pace. Până într-o bună noapte cu lună plină, când s-au stărnit strigăte în palat, răcnete, un vacarm de nedescris! Dar ce să mai vorbim, sunt lucruri pe care le știi deja, doar ai citit anunțul. Copila a crescut în sicriu, a crescut mult, i-au ieșit și dinții, din câte s-a putut vedea. Ce mai încoace și-ncolo, strigoi în toată regula. Păcat că n-ai văzut cadavrele victimelor. Așa cum le-am văzut eu. Ai fi ocolit Wyzima, te-ai fi ținut cât ai fi putut de departe.

Geralt tăcea.

– Așadar, a continuat Velerad, așa cum îți spuneam, Foltest a chemat o grămadă de vrăjitori. Au făcut un război, de puțin a lipsit să se ia la bătaie cu bastoanele pe care le purtau, probabil pentru a alunga câinii asmuțiți împotriva lor. Și cred că erau asmuțiți destul de frecvent. Îmi pare rău, Geralt, dacă ai cumva altă părere despre vrăjitori, prin prisma profesiei tale, însă, în ceea ce mă privește, nu sunt altceva decât niște paraziți și idiști. Pe când voi, vânătorii, ne inspirați din ce în ce mai multă încredere. Voi sunteți, cum să spun, ceva mai concreți.

Geralt i-a zâmbit fără să zică nimic.

– Bine! Să revenim așadar. Părcălabul s-a uitat la ulcică, și-a turnat bere lui și rivianului. Anumite sfaturi de ale vrăjitorilor păreau destul de inteligente. Unul dintre ei a propus arderea strigoilui, împreună cu palatul și sarcofagul, altul a recomandat să i se taie capătana cu o cazma, alții s-au pronunțat în favoarea înjunghierii cu țaruși din lemn în diferite părți ale corpului, în plină zi desigur, atunci când diavolul doarme dus în sicriu, epuizat după escapadele nocturne. Până la urmă s-a găsit unul, un clovn cu o scufie ascuțită pe scăfârliă-i cheală, un pustnic cocoșat care scornise că nu este vorba decât despre farmece care au fost aruncate pe copil, pe care le poate anula, iar strigoii poate redeveni fiica lui Foltest, drăgălașă ca din tablou. Cică n-ar fi fost nevoie decât să petreacă o noapte întreagă lângă coșciug și-i gata, apare primul țipăt. Acestea fiind spuse, imaginează-ți, dragă Geralt, că idiotul și-a petrecut noaptea la palat. Așa cum poți deduce cu ușurință, mare lucru n-a mai rămas din el în afară de pălărie și baston, pare-mi-se. Însă Foltest se agățase de această idee ca scaiul de coada câinelui. A interzis orice încercare de a ucide vreun strigoi, și i-a chemat pe toți șarlatanii din toate cotloanele țării la Wyzima pentru a descânta strigoii și a-l transforma în prințesă. S-a strâns o șleahță foarte pitorească! Babe schimonosite, ologi, murdari, măi, frate, că te-apuca jalea. Ei bine, ține-te vrăjitorie, mai ales deasupra unui blid și a unei ulcele. Bineînțeles că unii au fost demascați de Foltest sau de cei din consiliu imediat, unii au fost chiar spânzurați de palisade, dar puțini, prea

puțini. Dacă era după mine, i-aș fi spânzurat pe toți de la un capăt la altul. Că în tot acest timp strigoii tot mai mușca pe câte unul, fără să-i pese de șarlatani și de farmecele lor, cred că nu mai e nevoie să precizez. Și nici că Foltest nu mai locuia în palat. Nimeni nu mai locuia acolo.

Velerad s-a întrerupt și a mai luat o gură de bere. Vânătorul tăcea.

– Și au dus-o tot așa, Geralt, vreo șase ani, pentru că minunea aia s-a născut acum vreo paisprezece ani. Am avut între timp alte griji și necazuri, deoarece ne-am încăierat cu Vizimir de Novigrad, dar din motive rezonabile, lesne de înțeles, legate de deplasarea punctelor de frontieră, și nu de vreo fiică sau alte afinități. Foltest, în paranteză fie spus, începe până la urmă să aibă gânduri de căsătorie și să analizeze portretele trimise de curțile vecine, pe care până atunci le arunca în latrină. Dar din când în când îi revine obsesia și trimite oamenii călare în căutarea altor vrăjitori. Iată că a promis o recompensă de trei mii de galbeni, care a surâs unor mercenari, cavaleri răătăcitori, chiar și unui păstor, un nătâng cunoscut în întreaga zonă, odihnească-se în pace. În ceea ce-l privește pe strigoi, e destul de cumsecade. Cu excepția faptului că mai devorează din când în când pe cineva, o să ne obișnuim noi. Iar aceste personaje, acești eroi care încearcă să destrame vraja, au măcar avantajul că fiara se hrănește doar la fața locului și nu atacă în exteriorul curții. Iar Foltest are acum un nou palat, nemaipomenit de frumos.

– De șase ani, a întrebat Geralt ridicându-și capul, de șase ani nu s-a găsit nimeni să-i vină de hac?

– Ei bine, nu. Velerad l-a scrutat cu privirea pe vânător. Ar trebui să-și dea seama de-acum că nu-i cu puțință și că n-are decât să se resemneze. Mă refer la Foltest, preamărinimosul nostru, suveranul nostru iubit, care poruncește în continuare să fie lipite anunțurile acestea pe la răspântii. Numai că voluntari se găsesc tot mai puțini. A venit unul de curând, ce-i drept, dar a vrut ca să i se dea cei trei mii de galbeni înainte. Așa că l-am băgat într-un sac și l-am aruncat apoi într-un lac.

– De pungași nu ducem lipsă.